

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Õppejõud laval

Soo-Young Lee ^{KLARNET}

Johanna Vahermägi ^{VIOOLA}

Henry-David Varema ^{TŠELLO}

Maksim Štšura ^{KLAVER}

Vahetekste esitab Eva Maria Shepel

Kavas

Robert Schumann, Clara Schumann, Johannes Brahms

8.12.2022 – 19.00

EMTA suur saal

Robert Schumann (1810–1856)

„Märchenerzählungen“ klaverile, klarnetile ja vioolale *op.* 132 (1853)

I *Lebhaft, nicht zu schnell*

II *Lebhaft und sehr markiert*

III *Ruhiges Tempo, mit zartem Ausdruck*

IV *Lebhaft, sehr markiert*

Clara Schumann (1819–1896)

Kolm romanssi klarnetile ja klaverile *Op.* 22 (1853)

(seadnud Max Opferkuch)

I *Andante molto*

II *Allegretto*

III *Leidenschaftlich schnell*

Johannes Brahms (1833–1897)

Trio a-moll klaverile, klarnetile ja tšellole *op.* 114 (1891)

I *Allegro*

II *Adagio*

III *Andantino grazioso – Trio*

IV *Allegro*

Soo-Young Lee (klarnet)

Johanna Vahermägi (vioola)

Henry-David Varema (tšello)

Maksim Štšura (klaver)

Vahetekstid **Eva Maria Shepel**

Robert Schumann Clara Schumannile, Leipzgis 11. veebruaril 1837

Mu kaunis, armastatud tüdruk, istu nüüd minu kõrvale, kalluta natuke oma pead paremale, siis näed Sa nii armas välja, ja las ma jutustan sulle veidi. Ma olen mõnda aega olnud nii õnnelik, ma pole seda olnud peaaegu mitte kunagi. Küllap on Sul kena teada, et inimene, keda aastate viisi on purenud kõige kohutavamad mõtted, kes on olnud meister kõikidest asjadest mustade poolte leidmises, mida ta nüüd isegi pelgab, kes oleks võinud heita elu nagu punase krossi minema, – Sina oled andnud ta tagasi heledale rõõmsale päevale. Ma tahan Sulle avada seda, mis on kõige sügavamal minu sees, seda, mida ma ei ole näidanud kellelegi. Sa pead kõike teadma, Sina kõige armsam mulle Jumala kõrval. Minu päriselu algab alles nüüd, kus ma olen jõudnud selgusele enda ja oma ande osas, olen otsustanud kunsti kasuks, olen andnud oma jõududele tegeliku suuna.

Robert Schumann Clara Schumannile, 3. jaanuaril 1838

... Ma olen vahel nii kannatamatu, rahulolematu, väljakannatamatu inimene, Sa pead mind üleüldse liiga heaks – Sinu vastu. Saaksin ma ometi olla taas nõnda vaga, nagu lapsena – ma olin üpriski õnnis laps, kui otsisin klaveril akorde kokku või väljas lilli, siis tegin ma kõige kaunimaid lugusid ja palveid – ma ise olin üks nendest. Siis aga saadakse vanemaks. Aga ma tahaksin Sinuga mängida, nii nagu inglid saavad kokku, igavikust igavikku....

Kui kaugel me oleme veel sihist? – See toob Sulle veel nii mitmeid raskeid tunde, maksab mitmeid raskeid võitlemisi – nüüd, mul on ju soomustatud, tugev tüdruk, kellele ma saan kindel olla, ma tean seda. Clara, ma surun Sinu käe oma huultele.

Clara Schumanni päevaraamatust, septembris 1839

Roberti armastus teeb mind lõpmata õnnelikuks. – Üks mõte röövib mult vahel rahu, kas ma suudan Robertit ka kütkestada! Tema vaim on nii suur [...] Nüüd püüan ma ka niivõrd kui vähegi võimalik ühendada kunstnikku ja koduperenaist. See on raske ülesanne! Oma kunsti ma sööti ei jäta, muidu peaksin endale etteheiteid tegema. Ma mõtlen, et majapidamise juhtimine on mulle väga raske, kuidas siiski leida see õige mõõt ja siht, mitte kulutada liiga palju, aga mitte ka ihneks muutuda. [...] Minu suurimaks mureks on tema [Roberti] tervis! Kui mulle saaks osaks tema kaotamise valu – ma ei teaks, kas ma leiaksin edasielamiseks veel julgust.

Clara Schumanni päevaraamatust, septembris 1856

Jumal saadab igale inimesele, olgu ta kui tahes õnnetu, ikka lohutust. [...] Siis tuli J o h a n n e s B r a h m s. Teie isa armastas ja austas teda, nagu ei kedagi teist peale Joachimi; ta [Brahms] tuli, et truu sõbrana kanda koos minuga kogu kannatust; ta andis jõudu mu südamele, mis ähvardas murduda, ta ülendas mu vaimu, rõõmustas minu meelt, kus vaid suutis, lühidalt, ta oli minu sõber selle sõna kõige täiuslikumas tähenduses. [...] Ma võin teile kindlalt öelda, mu lapsed, et ma ei ole mitte kunagi ühtegi sõpra nii väga armastanud kui teda – see on meie hingede kõige kaunim koosmeel; [...] uskuge, mis teie ema teile ütleb, ja ärge kuulake väiklasi ja kadedaid hingi, kes ei luba talle minu armastust ja sõprust, püüavad pisendada teda või isegi meie ilusat suhet, millest nad ei saa kas tegelikult aru või ei taha aru saada.

Johannes Brahms kirjas sõbrale, juunis 1854

Pean end tihti sunniviisiliselt takistama lihtsalt vaikselt tema ümber kätt panemast ja isegi – ma ei tea, see tundub mulle nii loomulik, et teda ei saaks valesti mõista. Ma arvan, et ma ei suuda enam armastada ühtegi vallalist tütarlast – vähemalt olen ma nad unustanud. Nemad lubavad taevast, samal ajal kui Clara on meile seda näidanud.

Johannes Brahms Clara Schumannile, 1855

Ma ei suuda teha muud, kui Sinu peale mõelda... Mida Sa oled mulle teinud? Kas Sa ei saa eemaldada loitsu, mille oled minu peale heitnud?

Johannes Brahms Clara Schumannile, 31. mail 1856

Minu armastatud Clara, ma tahaksin, et ma suudaksin Sulle kirjutada nii õrnalt, nagu ma armastan Sind, ja teha nii palju armast ja head, kui ma seda Sulle soovin. Sa oled mulle nii lõpmata armas, et ma ei saa seda öeldagi. Ma tahaksin nimetada Sind ühe hooga kullakeseks ja kõigeks võimalikuks, ilma et ma väsiksin Sind meelitamast. [...] Sinu kirjad on minu jaoks nagu suudlused.

Tõlkinud Mari Tarvas, Henry-David Varema

Käesoleva kontserdi kava on üles ehitatud kolmele saksa 19. sajandi romantismi tähtsaimale esindajale, kelle elud ja looming on omavahel tihedalt seotud. Robert Schumann (1810–1856), tema abikaasa Clara Schumann (1819–1896) ning Johannes Brahms (1833–1897) olid paljude silmis Beethoveni tõelised mantlipärijad, romantismi väljendusrikkuse uuendajad ning kammermuusika puhaste vormide valvurid. Sidemed nende kunstnike vahel ulatuvad aga palju sügavamale ja isiklikumale tasandile kui vastastikuste loominguliste mõjutuste auväärne tunnustus.

Ulatuslik kirjavahetus viitab erakordselt intensiivsele tundelisusele Clara ja Brahmsi suhetes, mis pidid küll jääma biidermeieri järgsel perioodil üldlevinud moraalsete hoiakute tõttu platooniliselt intellektuaalsesse raamistikku. Ühiskondlike rollide lõimes keelustatud armastus oli tihedalt läbi põimunud ka Clara ja Brahmsi sügavalt tunnetatud austusega vaimselt järjest ägedamalt piinleva Roberti vastu. Lugematu hulk tulevaste põlvete muusikasõpru ja -teadlasi saavad aga kõige kolme kunstniku tundemaailmale ligi „helides elustatud vormide“ kaudu, parafraseerides kriitik Eduard Hanslicki kuulsat ütlust. Sest näiliselt puhta ja „absoluutse“ muusikalise esteetika piires suutsid Schumannid ja Brahms nootidesse kodeerida mitmepalgeliste ja kirglike tunnete läbilõike, mis ilmutab end erakordse väljendusjõuga käesolevas kavas kõlavates teostes.

Kui noor Brahms koputas Schumannide Düsseldorfis kodu uksele 30. septembril 1853. aastal, oli Roberti ja Clara abielu kestnud natukene üle kümne aasta. Roberti staatus helilooja ja muusikaelu tegelasena oli saksa kultuuriruumis kõikumatu, ta oli loonud teoseid pea kõigis instrumentaal- ja vokaalmuusika žanrites ning seisnud saksa muusika väärtuste eest ka ajakirjanikuna, Leipzigi Uue Muusikaajakirja (Neue Zeitschrift für Musik) asutajana 1834. aastal. Küll aga kannatas helilooja vaimne ja füüsiline tervis kahe vaevanõudva hooaja järel Düsseldorfis linna muusikaelu juhina. Brahmsi külastus leidis aset keset kontsertturneed, mis viis Hamburgi kasvandiku koos 19. sajandi ühe silmapaistvaima viiuldaja Joseph

Joachimiga (1831–1907) Saksa alade eri nurkadesse. Joachimi soovitus tagas Schumannide huvi Brahmsi muusika vastu, ning tutvudes tema klaveripalade ja lauludega oli Robert noorema kolleegi stiili julgusest sisse võetud.

Neue Zeitschriftis 28. oktoobril ilmunud artiklis „Uued rajad“ võrdles Schumann Brahmsi kreeka jumalanna Minervaga, kes täies relvastuses Kroniuse peast välja kerkis. Just sellest perioodist pärinevad neli romanssi klarnetile, violale ja klaverile, mille pealkirjaks kujunes teose publikatsiooni ajal „Märchenerzählungen“ („Muinasjutustused“) op. 132. Muusikateadlane Richard Taruskin määratleb saksa romantismi kahte nurgakivi, milleks on ühest küljest isiklik väljenduslikkus, saksa keeles *Empfindsamkeit* ja teisest rahvuslikkus ehk *Volkstümlichkeit*. Muinasjutulisus vihjab just rahvuslikkusele, mis määrab keeleliselt sidustatud kogukonna identiteeti. Tsükkel ilmus trükis 1854. aastal pühendusega Schumannide ringkonna veel ühele püsiliikmele Albert Dietrichile.

Oma ajastu kultuuriruumis sooliste rollide kohta kehtivate eelarvamuste tõttu ei näinud Clara enda helilooja karjääris jätkusuutlikkust. Pianisti, pedagoogi ja oma abikaasa loomingu eestvõitlejana oli Clara ilmtingimata Euroopa olulisemaid muusikaelu tegelasi. Loomingulisi katseid julgustas küll alguses tema isa Friedrich Wieck, kes juhendas Clara harmoonia ja kontrapunkti õpinguid, ning hiljem ka Robert, kes tunnistas oma abielupäevikus, et perekondlike kohustuste tõttu ei õnnestu Claral paljude kompositsioonide ideid edasi arendada. Samas räägib Clara 1853. aasta päevik loomise rõõmust, mida ta muusika kirjutamise juures tundis. Joseph Joachimi poeetiline ja meisterlik viulimäng avaldas talle sügavat mõju ning just Joachimile pühendas Clara „sõbralikult“ oma kolm romanssi viulile ja klaverile op. 22, pärit samast aastast kui Roberti „Muinasjutustused“. Romansi vaba vorm ning luulelisele väljenduslikkusele viitav žanri määratlus olid romantismi esteetikaga eriti hästi kooskõlas ning

mõlemad Schumannid kirjutasid selles žanris arvukalt. Teose tähenduste polüfooniat rikastab ka esimeses ja kolmandas romansis kõlav tsitaat Robert Schumanni a-moll viiulisonaadist, kuna just selle teose esituses säras 1853. aasta maikuus Joachim. Kolm romanssi kõlavad tänasel kontserdil versioonis klarnetile ja klaverile.

Peaaegu pool sajandit hiljem saatuslikust kohtumisest Schumannide perekonnaga, 11. detsembril 1890. aastal kirjutas Johannes Brahms oma kirjastaja Fritz Simrockile et viimane „jätaks hüvasti [Brahmsi] muusikaga, sest aeg on komponeerimise lõpetada“. Brahms ei aimanud veel, et sõprus Meiningeni õukonnaorkestri klarnetirühma kontsertmeistri Richard Mühlfeldiga muudab ta meelt. 17. märtsil 1891 Meiningenist saadetud kirjas Clarale tõdes Brahms, et „keegi ei suuda klarnetit ilusamini mängida kui härra Mühlfeld siin“.

Kuurortlinnas Bad Ischl veedetud sama aasta suvekuudel komponeeris Brahms oma trio a-moll klaverile, klarnetile ja tšellole *op.* 114, millest kujuneb tänase kava haripunkt. Koos klarnetikvintetiga h-moll *op.* 115 ning kahe klarnetisonaadiga *op.* 120 moodustavad need teosed Brahmsi hilise perioodi luigelaulu. Meisterlikult struktureeritud, kuid esinejatele väljendus- ja hingamisruumi andvad teosed kõnelevad nii beethovenliku protsessuaalse dramaturgia arengukaarest saksa kammermuusikas kui ka 19. sajandi romantismi loojangule omasest nostalgiast. Sügavad ja kirglikud tunded Clara vastu, mida Brahms oma 1856. aasta kirjas nii tabavalt sõnastas, on klarnetitrio emotsionaalse kihi aluseks.

Maksim Štšura

Seoulis sündinud **Soo-Young Lee** on lõpetanud bakalaureuseõppe *cum laude* Seouli ülikoolis Dong-Jin Kimi juures, magistriõppe Grazi muusika- ja esituskunstide ülikoolis prof Stefan Schillingu juhendamisel ning kontserteksamiõppe Detmoldi muusikakõrgkoolis prof Thomas Lindhorsti käe all. Ta on mänginud

Mahleri Kammerorkestri akadeemias, Detmoldi kammerorkestris ja Eesti Festivaliorkestris, esinenud Baieri Raadio sümfooniaorkestri koosseisus Luzerni festivalil ning võtnud osa paljudest teistest rahvusvahelistest festivalidest USA-s, Lõuna-Koreas, Saksamaal, Austrias, Hollandis, Hispaanias, Norras ja Eestis.

Külalisena on Lee klarnetirühma kontsertmeistri positsioonil olnud kaastegev Šoti kuninglikus rahvusorkestris, Madridi sümfooniaorkestris, Rootsi kammerorkestris, Walesi rahvusoperis ja Liverpooli kuninglikus filharmooniaorkestris. Ta on soleerinud Bielefeldi Filharmoonikute ja NWD Herfordi Filharmoonikute ühisorkestri, Rumeenia rahvusorkestri, Viini Korea Filharmoonikute, Korea filharmooniaorkestri ja Seouli noorte filharmooniaorkestri ees.

Oma erilise kiindumise tõttu kammermuusika vastu on Lee ka üks kammermuusikaansambli Ensemble Auftakt asutajaliikmetest. 2016. aastal tõi trio Eestis esiettekandele Alban Bergi „Adagio“ (kammerkontserdi II osa); 2019. aastal saavutas Budapestis toimunud kammermuusika konkursil I preemia ning 2022. aastal Clara Wieck Schumanni kammermuusika konkursil I preemia. Lee on pälvinud I preemia Woohyuni nim puupuhkpillikonkursil Seoulis, eripreemia Moskva konservatooriumi rahvusvahelisel puhkpilli- ja löökpillikonkursil ning I preemia Detmoldi muusikakõrgkooli interpretatsioonikonkursil. 2014.

aastast töötab Soo-Young Lee Eesti Riiklikus Sümfooniaorkestris: aastatel 2014–2016 klarnetirühma abikontsertmeistrina ning aastast 2019 kontsertmeistrina. Samuti on ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia lektor.

Violamängija **Johanna Vahermägi**

tegutseb vabakutselise solisti, kammermuusiku ja orkestrandina nii kodu- kui ka välismaal. 2016. aastast töötab ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias viola ja kammermuusika lektorina. Vahermägi on soleerinud ERSO, Jeruusalemma Muusika- ja Tantsuakadeemia kammerorkestri ning Young European Chamber Orchestra ees kontsertidel Eestis, Iisraelis ja Itaalias. Ta on korduvalt üles astunud „Voice of Music“ kammermuusika festivalil Iisraelis, Musethica kammermuusika festivalil

Zaragozas ja Tel Avivis, Berliini Muusikafestivalil, Pärnu Muusikafestivalil, Nargen Festivalil, Arvo Pärdi festivalidel nii Eestis kui ka Moskvas. Ta on teinud koostööd selliste välismaiste muusikutega nagu Achinoam Keisar, Ido Azrad, Guy Braunstein, Amihai Grosz, Nicolas Chumachenko, Sharon Roffmann, Roi Shiloah, Marina Chiche, Zvi Plessner, Anna Staskiewicz jt ning esinenud koos selliste eesti interpretidega nagu Ivari Ilja, Triin Ruubel, Henry-David Varema, Riivo Kallasmaa, Sten Heinoja jpt.

Vahermägi on osalenud Barcelona Liceu ooperiteatri orkestri, Jeruusalemma sümfooniaorkestri, Eesti Festivaliorkestri, ERSO, Tallinna Kammerorkestri jpt orkestrite töös. Ta on salvestanud mh Arvo Pärdi, Dmitri Šostakoviči, Luis de Pablo jt muusikat Vox Clamantise, Eesti Festivaliorkestri, kaasaegse muusika ansambli Ensemble Plural ja Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga.

Johanna Vahermägi on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli õp Viljar Kuuse õpilasena, bakalaureusekraadi omandas ta Hispaanias Aragoni Kõrgemas Muusikakonservatooriumis prof Avri Levitani klassis ning magistrikraadi Iisraelis Jeruusalemma Muusika- ja Tantsuakadeemias prof Roi Shiloahi (viola) ja prof Zvi Plesseri (kammermuusika) klassides. Ta on pälvinud esimese preemia „Illa de Menorca FIDAH“ solistide konkursil Hispaanias (2011) ning David Gritsi nimelisel keelpillimängijate konkursil Jeruusalemmas (2015). Vahermägi mängib Thomas Urquharti 1650–1700. aastatel valminud violal, mille on andnud tema kasutusse Eesti Pillifond. Johanna Vahermägi on pälvinud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia tiptasemel kontserttegevuse eest (2017).

Henry-David Varema on esinenud kammermuusikuna rahvusvahelistes muusikakeskustes Londonis (Wigmore Hall), Pariisis (Théâtre du Châtelet), Berliinis (Philharmonie), Münchenis (Herkulesaal), Madridis (Auditorio Nacional de Música), Zürichis (Tonhalle), Hongkongis (City Hall Concert Hall), Tokyos (Suntory Hall), Sydneys (City Recital Hall), Melbourne'is (Hamer Hall), New Yorgis (Carnegie Hall Weill Hall) ja suurtel festivalidel nagu Gstaad, Rheingau, Schwarzenberg, Salzburg, Schleswig-Holstein ja Edinburgh. Aastatel 2003–2009 oli Varema Berliinis resideerunud rahvusvaheliselt hinnatud keelpillikvarteti Petersen Quartett liige, mille salvestised on

tunnustatud mitmete auhindadega nagu prestiižne Preis der Deutschen Schallplattenkritik ja ECHO Classic auhind. Ta on olnud Rahvussooper Estonia pikaajaline soolotšellist, külaliskontsertmeister Müncheni

Kammerorkestris ja Aucklandi Philharmonia sümfooniaorkestris ning töötanud aastal 2014 ühe hooaja Sydney sümfooniaorkestris tšellorühma abikontsertmeistrina.

Kammermuusikuna annab Varema regulaarselt kontserte koos Mihkel Polli ja Mari Polli, Sten Lassmanni, Triin Ruubeli, Johanna Vahermägi, Toomas Vavilovi ning paljude teistega. Henry-David Varema on lõpetanud Tallinna Konservatooriumi Peeter Paemurru juhendamisel, täiendanud end Müncheneri Kõrgemas Muusikakoolis Walther Nothasi tšelloklassis ja Berliini Kunstide Ülikoolis Wolfgang Boettcheri käe all ning omandanud doktorikraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias.

2001. aastast on Henry-David Varema Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia õppejõud ning käeoleval ajal töötab akadeemia loometegevuse ja välissuhete prorektorina.

Eesti pianist, helilooja ja muusikateadlane **Maksim Štšura** on omandanud bakalaureusekraadi *cum laude* Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Ivari Ilja klaveriklassis ning magistrikraadi ja artisti diplomi Londoni kuninglikus

muusikakolledžis (Royal College of Music) prof Gordon Fergus-Thompsoni klaveriklassis. 2020. aastal kaitses Štšura RCM-is doktoritöö teemal „Translating Twenty-First-Century Orchestral Scores for the Piano: Transcription, Reduction and Performability“. 2020. aasta septembrist töötab ta kammermuusika, klaveri ja muusikaajaloo lektorina Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias.

Maksim Štšura on esinenud Eestis, Soomes, Saksamaal, Prantsusmaal, Itaalias, Austrias, Hollandis, Venemaal ning paljudes Suurbritannia kontserdisaalides. Ta on soleerinud Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia sümfooniaorkestri, Narva Linnaorkestri jt orkestrite ees ning teinud koostööd dirigentidega nagu Vello Pähn, Nikolai Aleksejev, Paul Mägi, Jüri Alperden, Aleksandr Titov, Anatoli Štšura, Mihhail Gerts ja Risto Joost. Štšura on esinenud mitmetel festivalidel, sh Inglismaa festivalid Deal, St Magnus ja Brighton, Pärnu Muusikafestival, Narva rahvusvaheline Mravinski nim muusikafestival ning Tallinna festivalid KLAVER, „Virmalised“ ja „Beethoven–250“. 2012. aastast mängib ta ansambelis Foyle-Štšura Duo, kellega hooajal 2020/21 Challenge Recordsile salvestatud Beethoveni viiulisonaatide tsükkel on saanud kriitikute heakskiidu sellistes väljaannetes nagu BBC Music Magazine, Gramophone ja Muusika.

Maksim Štšura on pälvinud tunnustust paljudel konkurssidel, sh I preemia rahvusvahelisel Chopini-nimelisel noorte pianistide konkursil Narvas (2000) ja I preemia VII Eesti pianistide konkursil (2008). Samuti on ta on 2013. aasta Suurbritannia kolledžite vahelise Beethoveni konkursi võitja. 2021. aastal pälvis Štšura Eesti Kultuurkapitali aastapreemia kõrgetasemelise rahvusvahelise kontserttegevuse eest solisti ja kammermuusikuna.

OOTAME KUULAMA

L 10.12 kell 18 / EMTA orelisaal / tasuta

Klassikontsert

Urmas Vulbi ja Toomas Nestori üliõpilased

Emma Emilie Saavel (viul), Anna Peterimova (viul),

Jelizaveta Peterimova (vioola), Ingel Tagaküla (viul),

Marit Selberg (viul), Natalia Berestenko (vioola), Polina Solovjova (viul)

Kavas Telemann, Kreisler, Oja, Vaughan Williams, Vasks

L 10.12 kell 19 / EMTA kammersaal / tasuta

Jõuluootus

Esinevad EMTA barokkorkester ja varajase muusika üliõpilased

Kavas Manfredini ja Charpentier' jõulukontserdid ning

Byrdi, Couperini, Bachi, Monteverdi jt kammerteosed

T 13.12 kell 19 / EMTA kammersaal / tasuta

Tudengiteisipäev

Jordi López Jóve (klaver)

Kavas Beethoven, Brahms, Eller

K 14.12 kell 19 / Viimsi Artiumi kammersaal / pilet 8 eurot Piletilevist

Noored klassikud @ Viimsi Artium

Piret Mikalai (klaver)

Kavas Debussy, Liszt, Mägi

N 15.12 kell 19 / EMTA kammersaal / tasuta

Klassikontsert

Maksim Štšura kammeransambli üliõpilased

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia